

— Σημάδια στο ταβάνι !... φώναζαν όλοι έτσομοι...

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Μ Π Α Δ Α Ο Ο

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Το χωριό Σαιν-πτε Μπουά είχε άνοστατο. Οι χωρικοί έχουν καταληφθεί από τρώμον και φρίκη. Κανείς δεν τολμά να ξεμυτίση απ' το σπίτι του μόλις νυχτώσει. Νομίζει χωρίς πώς έτσοκωναν στον άνοστημένο αυτό τόπο μύρσοις, διαβόλοι, βουκόλιακες !...

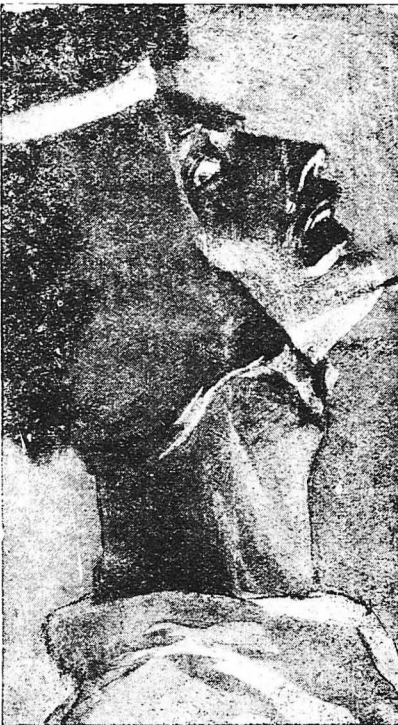
Μυστηρώδεις δολοφόνοι διαπορεύονται, αλλόκοτες κραυγές ακούγονται μέσα στην νύχτα, άδοξα χέμα χιπούν τους διαβάτες στους δρόμους, άδοσο άνθρωποι στυγεράζονται, χωρίς να καταστή δυνατόν ν' άνακαλύθουν οι δράσται ή τα έργη των...

Έξαφνα γίνεται και μία άπτόπια έκτροπή... σσος τού τοπικού τρώμον. Έτσομοι ό έλιβάται τρέχουν στους δρόμους κραυγάζοντας και καταφέρνουν στο ξενοδοχείο τού Ρουμπιν, όπου και άλλοι χωρικοί είε ανγκαιτωμένοι και ανζητούν το τελεινταίο γρηόσι...

Είτε νύχτα. Το ξενοδοχείο κλείνει. Μένουν να κοιμηθούν ό' αυτό έκτος τού ξενοδόχου και τής γυνίκας του και ό Μπλοντέλ με τόν ανγκόμο του Πατριόσι. Έκεί ανζητούν άκουσε έξαφνα έξω από την πόρτα τού ξενοδοχείου βογγητά.

Τι συμβαίνει λοιπόν ; ποόν ανκούσαν άπ' έξω ; Πώς κίνδυνος τούς απειλεί ; Ο Πατριόσιος τρέμα διάζήηρος. Ο Μπλοντέλ θέσει ν' ανούση. Σσπασούν και ό ξενοδόχοι, τρωμαγμένοι κι' αυτόι και γεμάτοι άγροία... Για λίγα λεπτά τα βογγητά παύουν. Ο έπ' ξενοδόχοις θυμώδονται και διατρέπται τρωμαγμένοι πως έφταν ή τελεινταίε μυστηρώδεις δολοφόνοι. Έτσι άναπαύλαζια άκούσθηκαν και τότε βογγητά, έτσι άκουσαν και τότε μία μυστηρώδη κραυγή μέσα στη νύχτα. Ο κωνός Λομιάσι που στυγεράζοιτε πρώτος είχε ανούσει να δη πως βογγάει τέτοι άδοα. Αν είδε ψυχή, Σαναμίζε μέσα και το πρσί βοήθησε κωστωμένος. Τα ίδια αντέβησαν και στο γάρι, Καμώ. Όταν άκουσε τα βογγητά βήησε και έστρέφες πιστό με το πιστόνι στο χέρι. Αν είδε κανένα. Σα ανήηξε μέσα και άποράσσε να ξεμυτίση παραμύθιας ως το πρσί. Μοιταάτα το πρσί τού βοήησε κι' αυτός κωστωμένος, χωρίς ν' άκουσθη μάστα ό παρμικός δόμνος στους πλαγούς του...

Έξαφνα καθώς τα διχρόντο αυτά ξανακούσαν τα μυστηρώδη βογγητά άπ' έξω. Ο Μπλοντέλ δεν κωστήηξε. Ανούσε, βήηξε και έστρέφες πιστό. Αν είδαν μοιταάτα τίποτι. Σανάμίζεσι τότε και έπεσαν να κωρηθούν. Ο Πατριόσιος είχε πιαμύσι όταν είδε ξαφνικά άπ' το παραθύρακι άπ' το άποσο φανόταν το δωμάτιο τού Μπλοντέλ, και πού τού πάρος τ' άμυ μέσα σίε φέβες του. Προσπάησε ν' άνασκησθή. Τα δότα του χιπούσαν άπ' τόν τρώμον !... Θεέ μου !... Τι αντέβησε στο πλαγού δε μάτι !...

Ο δολοφόνος έπαιξε το θήμα βαδίζοντας στο ταβάνι, με το κεφάλι κάτω !...

ταγή έπιταχτική... ήτανε μια φοβέρα που τον έξάρφονε στη θέση του !

Και δεν κινήθηκε πιά ! Με μία έξφραση φρίκης που διασώζε μεγλόουε, έξακολούθουσε να κωτάζη από το μικρό άνοιγμα τού παραθυριού άπ' όπου διαζρόνταν το άνωτισμένο πρόσωπο τού Μπλοντέλ.

Και έξαφνα, ό νέος είδε να κατεβαίνουν ύψηλά από το ταβάνι, το κωμμένο από το βλέμμα του, δυό χέμα συσπασμένα κάτω από δυό μανιζέτια, που έσχηματίζαν δυό κάτασπες κηλίδε, ή όποιε διαζρόνταν καθαρα—καθαρα μες στο μισσοκόταδο. Ήτανε δυό χέμα τρωερά, που άπλόθησαν άσπακτικά πρς τόν Μπλοντέλ, τόν έσφιξαν άπ' το λαμό και ξαναβήηξαν πρς το ταβάνι, κρατώντας τον πάντα με δόναμ, στυγεράζοντας τον, ανίοντάς τον.

Και ό Μπλοντέλ δεν είχε βγάιει την παρμική κραυγή. Το κεφάλι του έξονε πρς τα πίσω και τα μάτια του είχαν βγή έξω από τίε κόγχε !...

Τα μυστηρώδη χέμα έσήκωσαν άζήηη πρς ύψηλά τόν Μπλοντέλ, πτώμα πλέον, αλύγιτον, έυλιασμένο.

Φρίκη ! Φρίκη ! Α ! να μωρούσε να φωνάζη... να μωρούσε να κωνήη... να μωρούσε να φρήη... να φωνάζη βοήηεια !... Άλλά όχι. Ο Πατριόσιος δε μπόρεσε να κώη ήποτα ! Το μόνο που μπόρεσε να κώη ήταν να βγάλη έξω από τα σεντόνια το ένα του πόδι. Δεν είχε τη δύναμη να τραβήξη έξω και το άλλο, και να σωθή... Τού φανόταν πρς τα πόδια του ήταν από μολύβι...

Και να πάλι, από κεί... από την άλλη μεριά τού ταβανιού άκούσθηκε ή ίδια φωνή να λέη τ' όνομά του... «Π α τ ρ ί κ ι ε !».

Αυτή τη φορά ό Πατριόσιος κατώθουσε να βγάλη και το άλλο του πόδι από τα σεντόνια. Άκουμπησε τα δόνα του πόδια κατά γη κι' έμεινε με τη ράχη άκουμπισμένη στο στώμα... Γιατι άκούσθηκε για δεύτερη φορά το όνομά του.

— Π α τ ρ ί κ ι ε !...

Ο άνθρωπος από το ταβάνι ήξερε λοιπόν πως αυτός βοσκόταν εκεί μέσα άφου τόν είχε φωνάξει. Από έσπλαγξια τόν προειδοποίησε φρίηια να μην κωνήηη.

Κι' ό Πατριόσιος δεν κωνήηηκε πιά ! Και ή φωνή σσπασε... Ή τρωεσται πνού έρχόταν από το ταβάνι δεν τού άγγιξε πιά το πρόσωπο...

Για λίγε, στιγμές δεν είδε πιά τίποτα από το άνοιγμα τού μικρού παραθυριού. Έπειτα, άργά — άργά, ξαναφάνηκε και... που κατέβηκε... Ήτανε τα πόδια τού Μπλοντέλ που σάλευαν, σάλευαν... και σγά — σγά, έσφυαν να κινώνται... και έμειναν άκίνητε, κωρασμένα στον έέρα !

Άπό κεί και πέρα μία σιωπή έπεσε στην αίθουσα. Ο Πατριόσιος Σαιντ-—Όμπέν είχε μείνει

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Άκουσε να φράγη από το ταβάνι μία βροντερή φωνή που πρόφερε το όνομά του... Ναί... το όνομά του !... «Π α τ ρ ί κ ι ε !» Και ήτανε στ' αλήθεια, μια δια-

ανάσθητος.

Δεν ύπνηξε αμφιβολία ότι ο δολοφόνος θα ήταν άζομη έχει. Γιατί, αν μιλίηζε, όταν ή πόρτα είχε μείνει άνοιχτή, θα περιμένε άναγκαστικά νά ξαναοίξη ή πόρτα αυτή γιά νά βγή...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

Τό πιό παράξενο σημάδι του κόσμου

Τό πρωί τής επομένης οι γάτοιχοι του Σαιν-Μαρτέ-ντε-Μπουά, είχαν σηκωθεί νωρίτερα από τό συνειθισμένο. Όλοι βιάζονταν νά μάθουν τήν αίτία τής νυχτερινής εξέινης φασαριάς. Σε λίγες στιγμές πληροφορήθηκαν γιά τήν απόπειρα τής γεφυρώσε του Σερντόν. Αυτό όμως οι δυστυχισμένοι οι γάτοιχοι του τόσο φοιχτά είχαν δοκιμαστή, ένόμισαν ότι θα τρελλαθούν, όταν είδαν τό Ρουμιλιόν, τόν ξενοδόχο, ν' άνοιξη τήν πόρτα του ξενοδοχείου και νά φεύγη σαν τρελλός προς τό σπίτι του δημάρχου. Βέβαια γάτι θα είχε συμβεί. Όλοι ήθελαν νά ρωτήσουν τό Ρουμιλιόν κανείς όμως δεν έλαβε άπάντηση. Τότε τό πλήθος τόν άκολούθησε ως στην πόρτα του κυρίου Ζύλ. Μόλις έφτασε εκεί, ο Ρουμιλιόν έχτύπησε με άπελιπόμενη επιμονή τό κεφάλι του. Ο κύριος Ζύλ παρουσιάστηκε στο παράθυρο μουσοκριαμένος άζομη. Βλέποντας τό Ρουμιλιόν με όλη εξέινη τή συνοδεία, κατέβηκε ν' άνοιξη. Μετά τρία λεπτά βγήκε από τό σπίτι μαζί με τόν ξενοδόχο, όχι λιγότερο τρομασμένος απ' αυτόν.

Χωρίς ν' άπαντήσουν σε κανένα, οι δύο άντρες τράβηξαν γιά τό ξενοδοχείο. Τό πλήθος τους άκολούθησε. Μά μόλις έφτασαν στο ξενοδοχείο δεν έπέστραψαν σε κανένα νά μπη. Μπήγανε μόνο ο δήμαρχος και ο Ρουμιλιόν.

Ύστερ από λίγο έφτασε ο γιατρός Όνορά, είδοποιημένος από ένα ύπνηστη του ξενοδοχείου. Ο γιατρός μιλίηζε, αλλά ο ζαμαριώτης έμεινε έξω και έπληροφόρησε τους περιέργους τι είχε συμβή. Είχαν δολοφονήσει τόν Μπλοντέλ!... Έντελώς παράξενα. Μυστηριώδως!... Ήταν φοιχτή!... Σε λίγα λεπτά όλο τό χωριό βρασιόταν μπροστά στο ξενοδοχείο.

Άλλά οι πόρτες του έμεναν καλά κλεισμένες. Οι ταξειδιώτες που πέρασαν έχει τή νύχτα τους έφηναν χωριά από τήν πίσω πόρτα. Και μετά τρία τέταρτα βγήξαν από τήν ίδια πόρτα ο Ρουμιλιόν και ο δήμαρχος, γιά νά πάνε στο σταθμό και νά περιμένουν τόν κύριο Έρμιάν ντε Μερντέν, τόν άνακριτή.

Όση ώρα περιμέναν τό τραίνο που έπρόκειτο νά φέρη τόν άνακριτή, ο δήμαρχος και ο ξενοδόχος έβημάτιζαν με τό κεφάλι σκυρτό, κουβεντιάζοντας χαμηλόφωνα, σά νά φοβούνταν μη τους άκούσουν οι άδελφοί Βοτρέν, που βρασιόζονταν μεταξύ του πλήθους.

Ο Κύριος Ζύλ παραδεχόταν βέβαια ότι οι τρεις άδελφοί δεν ήσαν από κείνα τά ύποκείμενα που τιμούν τό χωριό. Όποσδήποτε όμως μπορούσε νά έγγυρηθή ότι ήσαν άνίκανοι νά διαπράξουν τέτοια έγζηλήματα.

— Αυτόι δολοφόνοι! μουρμούρισε. Είνε άπίστευτον...

Ο Ρουμιλιόν με ύποκορη φωνή του έλεγε :

— Σοπάτε!... Σοπάτε!...

Μά τότελεγε με τέτοιον τρόπο που άφηνε νά ύποτιθι ή ότι γάτι περισσότερο απ' αυτόν ήξερε γιά τους Βοτρέν.

Ο δήμαρχος κουνούσε τό κεφάλι, λέγοντας, ότι τά έγζηλήματα αυτά όσο πηγαίαν γίνονταν πιο άνεξηγήτα, πιο σποτεινά.

Ο Λομπάρ και ο Καμύς δεν είχαν κανη καζό σε κανένα, δεν είχαν δημιουργήση έγροπάθειες και δεν ήσαν μαλλομένοι με τους Βοτρέν. Ο Λομπάρ μάλιστα τους έγχοριζε μιά φορά τό χρόνο Γάρισμα. Και ο Καμύς που τους έγχορσε με πίστωση, δεν τους γύρευε ποτέ νά του πληρώσουν τό λογαριασμό.

Ο Ρουμιλιόν, άφου κοιτάζε γύρω-γύρω, προφυλακτικά είπε :

— Μπορεί νά είνε όπως λέτε, μά ο Μπλοντέλ δεν τά είχε καλά μαζί τους.

— Γιά τά κομματικά.

— Άκριβώς. Και νά μου επιτρέψετε νά σάς πώ, κύριε δήμαρχε, ότι εζάντε άσχημα νά άνακατέψετε τους τρεις αυτούς άδελφούς στα έγζητικά σας.

— Δεν τους άνακάτψα εγώ. Μόνοι τους άνακατέψτηξαν.

Ένφ έξουβεννιάζαν έτσι, έφτασε ο γιατρός Όνορά, φέροντας πληροφορίες στο Δήμαρχο. Είχε μεταφέρει τόν Πατριόκο, σχεδόν άποβλακωμένο, στο σπίτι του θείου του, του γέρο Κοριόλις Σαιντ-Όμπέν.

Όσο γιά τό πτώμα του Μπλοντέλ, τό είχαν τοποθετήση επάνω στο μπιλάρδο. Ο γιατρός δεν ήθελε νά πη χαμμά γνώμη, πριν φτάση ο άνακριτής. Είχε συμβουλευση στον Πατριόκο τρελία άνάπαυση και δεν τόν έβασάνισε με έρωτήσεις.

— Έζάματε πολύ καλά—

είπε ο Ζύλ.

(Άκολοιθεϊ)

ΑΠ' ΟΣΑ

ΔΙΑΒΑΖΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΡΗΤΟΡΩΝ

Ο Έρρικος Δ' και ο πρόεδρος.—Μιά εύφυη διακοπή.—Πρωτοφανής... εύλογάτα ρητόρων!

Ο Έρρικος ο Δ' τής Γαλλίας, έπεχείρησε κάποτε μιά περιόδεια στις κρυώτερες επαρχίες του κράτους του. Άρχισε δε από τήν Νορμανδία. Στο πρώτο χωριό που πήγε τόν ύποδεχθή μιά αντιπροσωπία των κατοίκων έχοντας επί κεφαλής τόν πάρεδρο, ο όποιος και θάπήγγιζε τόν σχετικό έλεγχο. Ο πάρεδρος όμως, μόλις αντίκρισε τόν βασιλιά, τήγασε. Δεν θυμωταν γαυ από τόν λόγο που έπρόκειτο νάπαγγείλι. Ταγαμένος, άρχισε τότε νά φελλίξη διάφορες άσυνάρτητες φράσεις και νά φάχνη στις τέσπερ του μήπως εγρη τά χειρόγραφα του λόγου του. Άδίκως όμως ίδρωνε και ζεϊδιόνα. Δεν εύρισσε τίποτα...

Οι αλλικοί του συνόδου τόν βασιλέα άρχισαν νά κροφουγελούν κροφιδεντικά και νά σπομιλούν μεταξύ τους. Ο Έρρικος που είχε μερικά παρόδια από τους Νορμανδούς έγχορισε τότε στον πάρεδρο και του είπε :

— Άδίκως φράζετε κείνη. Είνε γνωστό πως οι Νορμανδοί... δεν κροφούν ποτέ τόν λόγο τους.

***

Γιά τόν ίδιο βασιλέα διηγούνται τό εξής :

Όταν έπληε στην Άμιένη, ο ήθωρ που προσήλθε νά τόν ύποδεχθή έζ όνόματος τόν κατοίκων τής πόλεως, άρχισε τόν λόγο του ως εξής :

— Ή Ύμετέρα Μεγαλειότης, που είνε τόσοσ Μεγάλη, τόσοσ Καλή, τόσοσ Έπιεικής, τόσοσ Μεγαλόφωρος...

— Προσθέσατε, τόν δικζοφεν ο Έρρικος : και τόσοσ... κροφασμένη! ... Κόκκαλο ο ήθωρ.

***

Ο Λουδοβίκος 14ος τής Γαλλίας άγαπούσε πολύ τους ανθρώπους τής ιδιαίτερας του ύπηρεσίας, και τους έφερετο με μεγάλη οικειότητα. Όταν όμως έπαυε τό «βασιλικό του ύφο», είχε τση έπιβλητικότητα, ώστε και αυτοί άζομη οι αλλικοί του τρέμαν σάν νά τόν αντίκροφζαν γιά πρώτη φορά.

Κάποτε, ο βασιλέας με όλη τήν αλλη του είχε πάει στην πόλη Σάν - Ζερμάν.

Τήν επομένη τής έγκαταστάσεως του έχει, τό ιδιαίτερον προσωπιόν του ήθε σε σύγκροση με τις στρατιωτικές άρχές τής πόλεως, ή όποιες ήγονότο νά άναγνωρίσουν ήμισμένα κροφισμένα προνομία του. Οι ύπηρεταί τότε άπεφάσαν νάναφροθούν στον ίδιο τόν βασιλέα γιά νάφρον τό δικαίο του.

Έξέλεξαν μίαν έπιτροπή ή όποια θα του έζέθετε τάς άποφεις του. Ή έπιτροπή αυτή άπετελέσθη από τους δύο ιδιαίτερος θαλαμηπόλους του Λουδοβίκου, τόν Μπαζιό και τόν Σουλαίγχο.

Τήν επομένη τό πρωί, οι δύο «άντιπρόσωποι» μπήξαν μες στην κροφβατοζάμαρα του βασιλέως γιά νά του έαθέσουν τό ζήτημά τους. Ο Βασιλέας έγχορισε και τους κήτηζε τότε με τό γνωστό άσθηρό «βασιλικό του ύφο». Ο Μπαζιό, ο όποιος έπρόκειτο νά μιλίηση πρώτος, προχορσε δύο βήματα, τά χάνει και μπερδεύει τά λόγια του. Κατορθόναει μόνο νά πη :

Μεγαλειότατε...

Έπαναλαμβάνει αυτή τή λέξη δύο—τρείς φορές.

Και τέλος, κατακόκκινος απ' τήν ταραχή του, προσθέτει :

—Μεγαλειότατε... Ίδου ο Σουλαίγχο!...

Ο Σουλαίγχο τότε, δυσχεραστίμως έναντιον του συναδέλφου του, προχορσε γιά νά μιλίηση με τήν σειρά του. Μιά έπιβλητική ματιά όμως του βασιλέως τόν χάνει κι' αυτόν νά τά χάζη. Έπαναλαμβάνει κι' αυτός δύο—τρείς φορές τή λέξη «Μεγαλειότατε...» και καταλήγει στο νά πη μόνον :

—Μεγαλειότατε... Ίδου ο Μπαζιό!

Ο Βασιλέας χαμογελώντας τότε τους είπε :

—Κύριοι, γνωρίζω, τό αίτιον που σάς έφερον εδω, ως αντιπροσωπιους του προσωπιικού μου... Θα φροντίσω νά ίκανοποιηθούν τά αίτήματά σας, και σάς συγχάωω γιά τήν εύγλωττία με τήν όποιαν ύπερασπισατε τό δικαίο σας!

Τόν άζοιούθηος ένας δεκατοίος κλητήρας...

